

Türkiye’de Kadına Şiddetde Eşlerin Rolü ve Bir İnceleme

Y. Doç. Dr. Sefer Gümüş

İstanbul Esenyurt Üniversitesi İşletmeYönetim Bilim Fakültesi Öğretim Üyesi

Sefergumus@esenyurt.edu.tr, Gumus.sefer@gmail.com

Özet

Kadın cinayetleri genellikle kıskançlık, ayrılma süreci, namus gibi gerekçelerle işlenmekte ve failerin büyük bir kısmını eşler veya eski eşler oluşturmaktadır. Bu durum, kadınların en yakınlarındaki erkekler tarafından tehdit edildiğini ve şiddetin ev içinde kökleşmiş bir sorun olduğunu göstermektedir. Toplumsal farkındalık ve şiddetle mücadele mekanizmalarının güçlendirilmesi, kadınların yaşam hakkını koruma açısından hayati öneme sahiptir.

Kadın cinayetlerinin önlenmesi için alınması gereken önlemler ve toplumsal farkındalık çalışmaları detaylı şekilde ele alınmaktadır. Kadınların maruz kaldığı şiddeti sona erdirmek için yasal çerçevenin güçlendirilmesi ve toplumun bu konuda bilinçlendirilmesi gerekmektedir. Kadın cinayetlerini sadece bireysel suçlar olarak görmek yerine, toplumsal bir sorun olarak ele alarak kalıcı çözümler üretmek kaçınılmaz bir zorunluluktur.

Anahtar Kelimeler: Kadın Cinayetleri, Eş Şiddeti, Toplumsal Cinsiyet, Yargı Süreci, Hukuki Düzenlemeler.

The Role of Husbands in Femicides in Turkey and A Study

Abstract

In Turkey, femicides are one of the most severe consequences of gender inequality. It examines the role of spouses in femicides in particular, and addresses the causes of the murders, common profiles of the perpetrators, and deficiencies in the judicial process. Femicides are generally committed for reasons such as jealousy, separation process, and honor, and the majority of the perpetrators are spouses or ex-spouses. This situation shows that women are threatened by the men closest to them and that violence is a deep-rooted problem within the home.

The deficiencies in the legal processes and impunity policies regarding femicides in Turkey stand out as important factors in the increase of these crimes. Practices such as unjust provocation and good conduct reductions in judicial decisions cause perpetrators to receive lighter sentences and reduce deterrence. On the other hand, existing protective measures are not always effective enough, and women subjected to violence are not adequately protected by law enforcement. Strengthening social awareness and mechanisms to combat violence are of vital importance in protecting women's right to life.

Keywords: Femicides, Spouse Violence, Gender, Judicial Process, Legal Regulations.

1-GİRİŞ

Son yıllarda artan bilgiye ve yasal düzenlemelere rağmen kadın cinayetlerinin önüne geçilememesi, bu sorunun sadece bireysel şiddet olaylarıyla sınırlı olmadığı, derin sosyokültürel ve yapısal nedenlere dayandığı görülmektedir (Aslan ve Kırışkan, 2022).

Yapılan araştırmalar, kadın cinayetlerinin büyük çoğunluğunun eşleri veya eski eşler tarafından işlendiğini ortaya koyuyor (Erden ve Akdur, 2018). Bu cinayetler, genellikle kadının ayrılma kararı alması, ekonomik ayrılık yaşama çabası ya da toplumsal normlara uymadığı gerçekleşmektedir (Kolburan, 2017). Medyanın, kadın cinayetlerini ele alış biçimi ise bu olayları olağanlaştıran, toplumsal algıyı şekillendirmekte ve adalet mekanizmalarını sağlamlaştırmaktadır (Avcı ve Güdekli, 2018).

Kadın cinayetlerinin nedenlerini ve eşlerinin bu cinayetlerdeki genel rolünü, hukuki ve psikolojik açılardan ele almayı vaat ediyor. Kadın cinayetleri, yalnızca bireysel suçlar olarak değerlendirilmemeli. Toplumsal cinsiyet rollerinin, ekonomik tüketimin, medyanın ve hukuki ayrıntıların kadın cinayetlerinin nasıl şekillendirildiği tartışılacak. Ayrıca kadın cinayetlerinin önlenmesi için hukuki ve toplumsal olarak artırıcı çözümler önerilecektir. Şiddetin önlenmesi ve kadınların yaşam haklarının güvencesi adına birlikte, ancak özet yasal düzenlemeler ve toplumsal bilinçlendirme çalışmalarıyla mümkün olabilir (Öngün ve Özer, 2023).

1.1. Kadın Cinayetleri: Kavramsal ve Teorik Çerçeve

Kadın cinayetleri, ataerkil yapının derin izlerini taşıyan bir olgudur. Bu cinayetler, genellikle kadınların en yakınları tarafından işlenmekte olup, mağdurlar çoğu zaman eşleri, eski eşleri ya da partnerleri tarafından öldürülmektedir (Aslan & Kırışkan, 2022). Toplumda kadına yönelik şiddetin kökeni, erkek egemen normların kadınların yaşamlarını kontrol etme isteğiyle doğrudan bağlantılıdır. Kadınların ekonomik özgürlüğe kavuşması, sosyal hayatta daha görünür olması ya da geleneksel rollerin dışına çıkması gibi durumlar, kimi erkekler tarafından bir tehdit olarak algılanmakta ve bu tehdit, şiddet yoluyla bertaraf edilmeye çalışılmaktadır (Kolburan, 2017). Kadın cinayetlerini sıradan bir kriminal olay olarak görmek, meselenin yapısal boyutlarını göz ardı etmek anlamına gelir. Bu nedenle, kadın cinayetleri sadece bireysel suçlar değil, bir şiddet biçimi olarak ele alınmalıdır (Erden & Akdur, 2018).

Kadın cinayetlerinin medya temsili, toplumsal algıyı büyük ölçüde şekillendiren bir diğer önemli faktördür. Yazılı ve görsel basında yer alan haberler, cinayetleri dramatize ederek ya da faili mazur gösterebilmektedir. Örneğin, bazı haberlerde failin psikolojik sorunları, kıskançlık krizleri ya da ekonomik sıkıntıları ön plana çıkarılarak, cinayet bir tür "aşk" ya da "tutku" suçu olarak sunulmaktadır (Tekeli, 2016). Bu tür söylemler, toplumu faile karşı empati kurmaya yönlendirmekte ve kadına yönelik şiddeti olağanlaştırmaktadır. Medyanın, kadın cinayetlerini haberleştirirken erkek egemen söylemleri yeniden üretmek yerine, toplumsal farkındalık yaratacak şekilde bir dil kullanması gerekmektedir (Öngün & Özer, 2023).

Kadın cinayetlerinin önlenmesi, yalnızca hukuki yaptırımlarla değil, aynı zamanda toplumsal farkındalığın artırılması ve köklü yapısal değişikliklerin gerçekleştirilmesiyle mümkündür. Kadınların eğitime, ekonomik kaynaklara erişimi artırılmadıkça, şiddetin önüne geçmek zor olacaktır (Taşkın, 2022). Türkiye’de kadın cinayetleri ile mücadelede çeşitli yasal düzenlemeler yapılmıştır). Ayrıca, toplumsal cinsiyet rollerine dair geleneksel anlayışların değişmesi, kadınların yaşam haklarının korunması açısından kritik bir öneme sahiptir. Eğitim sisteminde toplumsal cinsiyet eşitliğini teşvik eden içeriklerin artırılması ve medya temsiliinde kadınların nesneleştirilmesinin önüne geçilmesi, uzun vadede dönüşüm yaratabilecek adımlardan bazılarıdır (Yılmaz & Ören, 2021). Sonuç olarak, kadın cinayetlerini önlemek, sadece bireysel çalışmalarla değil, çok boyutlu bir mücadeleyi gerektirmektedir.

1.2. Kadın Cinayetlerinin Tanımı ve Türleri

Kadın cinayetleri, genellikle ataerkil yapının bir sonucu olarak ortaya çıkan, kadınların cinsiyetleri nedeniyle maruz kaldıkları öldürme eylemleridir. Bu tür cinayetler, bireysel veya yapısal şiddetin bir sonucu olup, failerin büyük çoğunluğunu kadınlarla yakın ilişkisi olan erkekler oluşturmaktadır. Kadın cinayetleri, bazen aile içi şiddet döngüsünün bir parçası olarak, bazen de toplumsal normlara "uymadığı" düşünülen kadınları cezalandırma amacıyla işlenmektedir (Aslan & Kırışkan, 2022). Dünya Sağlık Örgütü (WHO), kadın cinayetlerini genel olarak iki ana kategoriye ayırmaktadır: yakın partner şiddeti sonucu işlenen kadın cinayetleri olağan hale gelmiştir. cinayetleri., kadın cinayetlerinin sadece bireysel suçlar olmadığını, daha büyük yapılar içinde işlendiği bilinmektedir. (Erden & Akdur, 2018).

Kadın cinayetlerinin türleri, cinayetin işlenme motivasyonuna ve bağlamına göre değişiklik göstermektedir. En yaygın türlerden biri "yakın partner cinayetleri"dir; bu cinayetlerde fail

genellikle kadının eski veya mevcut partneridir. Bu tür vakalar çoğunlukla ayrılık veya boşanma süreçlerinde ortaya çıkmakta ve kadınların ekonomik bağımsızlık kazanma girişimlerine karşı bir tepki olarak gerçekleşmektedir (Avcı & Güdekli, 2018). Bir diğer önemli kategori ise "namus cinayetleri"dir; bu vakalarda kadınlar, aile veya toplumsal normlara aykırı davrandıkları iddiasıyla öldürülmektedir. Ayrıca, cinsiyet kimliği veya cinsel yönelimi nedeniyle öldürülen kadınlar da toplumsal cinsiyet temelli şiddetin bir parçası olarak değerlendirilmektedir (Gazioğlu, 2013). Bu bağlamda kadın cinayetleri, bireysel değil sistematik bir olgu olup, düzenli şiddet yoluyla nasıl sürdürüldüğünü gösteren en uç örneklerden biridir.

1.3 Toplumsal Cinsiyet ve Şiddet İlişkisi

Toplumsal cinsiyet rolleri, bireylerin sosyal ilişkiler içindeki konumlarını ve kimliklerini şekillendiren normatif kurallar bütünü olarak tanımlanır. Ataerkil sistemin hâkim olduğu toplumlarda kadınlar genellikle pasif, bağımlı ve itaatkâr rollerle özdeşleştirilirken, erkekler güçlü, kontrol edici ve koruyucu olarak tanımlanır. Bu roller, toplumsal yapının temel taşlarını oluştururken aynı zamanda erkek egemenliğini meşrulaştıran bir şiddet döngüsüne yol açmaktadır (Çetinkaya, 2014). Kadına yönelik şiddet, bu toplumsal cinsiyet rollerinin bir sonucu olarak ortaya çıkmakta ve kadınların bedenleri, kararları ve yaşamları üzerindeki erkek kontrolünün bir aracı hâline gelmektedir. Şiddet, yalnızca fiziksel bir saldırı olarak değil, ekonomik, psikolojik ve cinsel baskı biçimlerinde de kendini göstermektedir. (Yılmaz & Ören, 2021).

Kadın cinayetleri ile toplumsal cinsiyet arasındaki ilişkiyi anlamak için şiddetin sistematik ve yapısal bir boyuta sahip olduğunu görmek gerekmektedir. Erkeklerin kadınlar üzerindeki güç ve kontrolünü pekiştiren ekonomik bağımlılık, medya temsilleri bu şiddetin sürdürülmesine katkıda bulunmaktadır. Kadınların toplumsal yaşamda daha fazla yer almaya başlaması, ekonomik bağımsızlık kazanmaları ve geleneksel rolleri sorgulamaları, bazı erkeklerde tehdit algısı yaratmakta ve şiddeti bir kontrol mekanizması olarak devreye sokmaktadır (Güneş & Yıldırım, 2019). Bu nedenle kadın cinayetleri sadece bireysel şiddet olayları olarak ele alınmamalıdır Kadına yönelik şiddetin önlenmesi için yalnızca cezai yaptırımlar değil, aynı zamanda toplumsal farkındalık ve eğitim çalışmalarıyla mümkün olacaktır.

1.4. Feminist Kriminoloji Perspektifinden Kadın Cinayetleri

Feminist kriminoloji, suç olgusunu ataerkil toplum yapısı içinde değerlendirerek, geleneksel kriminolojik yaklaşımların erkek merkezli bakış açısını eleştiren bir teori çerçevesi sunar. Kadın cinayetleri, feminist kriminolojinin en çok üzerinde durduğu konulardan biridir; çünkü bu tür vakalar, suçun yalnızca bireysel veya patolojik nedenlerle değil, toplumsal eğitim ve güç dinamikleriyle şekillendiğini göstermektedir (Kolburan, 2017). Geleneksel kriminoloji, kadın cinayetlerini genellikle münferit olaylar olarak ele alırken, feminist kriminoloji bu cinayetleri sistematik bir toplumsal sorun olarak değerlendirir. Özellikle kadınların öldürülme nedenlerinin, erkek faillere yönelik işlenen suçlardan farklı olduğunu ve kadın cinayetlerinin çoğunlukla ataerkil kontrol mekanizmalarının bir sonucu olduğunu vurgular (Taştan & Küçüker Yıldız, 2019).

Feminist kriminoloji perspektifinden bakıldığında, kadın cinayetlerinin ardında yatan nedenlerin yalnızca bireysel faktörlerle açıklanamayacağı açıktır. yapının bir parçası hâline Feminist kriminologlar, kadın cinayetlerinin önlenmesi için sadece hukuki reformların yeterli olmayacağını, aynı zamanda toplumsal dönüşüm ve ataerkil yapıların sorgulanması gerektiğini savunmaktadırlar. Kadın cinayetlerinin azaltılması için feminist perspektiften bakıldığında, toplumsal eğitim programları, medyanın bilinçli bir dil kullanması ve toplumsal farkındalık kampanyalarının yaygınlaştırılması gibi önlemlerin alınması gerektiği açıkça görülmektedir (Karaca, 2021).

2. Türkiye’de Kadın Cinayetleri: Genel Görünüm

Türkiye’de kadın cinayetleri, ataerkil normların bir sonucu olarak ciddi bir toplumsal sorun olarak varlığını sürdürmektedir. Kadına yönelik şiddetin en uç noktası olan kadın cinayetleri, yalnızca bireysel vakalar olarak değil, derin köklere sahip yapısal bir problem olarak ele alınmalıdır. Özellikle son yıllarda, kadın cinayetleri vakalarının artışı ve medyada bu olayların temsili üzerine yapılan çalışmalar, sorunun boyutlarını daha net bir şekilde ortaya koymaktadır (Aslan & Kırışkan, 2022). Medyada yer alan haberlerin çoğu zaman olayları sansasyonelleştirdiği ve toplumsal farkındalık oluşturma oluşturmaları gerektiği açıktır, (Güneş & Yıldırım, 2019).

Kadın cinayetlerinin en yaygın nedenlerinden biri, kadınların özgürlük alanlarını genişletmek istemeleriyle bağlantılı olarak ortaya çıkan erkek şiddetidir. Yapılan araştırmalar, kadın cinayetlerinin büyük çoğunluğunun boşanma ya da ayrılma sürecinde gerçekleştiğini göstermektedir (Erden & Akdur, 2018). Bu durum, kadınların kendi hayatlarını kontrol etme

girişimlerinin erkekler tarafından bir tehdit olarak algılandığını ve kontrol edilemeyen kadınların fiziksel şiddet yoluyla “cezalandırıldığını” ortaya koymaktadır. Hukuki süreçler açısından değerlendirildiğinde, Türkiye’de kadın cinayetlerine yönelik cezai yaptırımların ve koruma mekanizmalarının yeterince etkili olmaktadır. Ayrıca, 6284 sayılı kanun kapsamında kadınların korunması için getirilen düzenlemelerin yeterli bulunmaktadır Medyanın kadın cinayetlerini ele alış biçimi de önemli bir tartışma konusudur. Yapılan analizler, haberlerde kadın cinayetlerinin çoğunlukla magazinsel bir dille sunulduğunu ve olayların kişisel trajediler olarak çerçevelendiğini ortaya koymaktadır (Yılmaz & Ören, 2021). Medya, çoğu zaman faili "kıskanç eş", "öfkeli sevgili" gibi ifadelerle normalleştirirken, cinayetleri münferit olaylar olarak yansıtarak sorunun toplumsal boyutunu göz ardı etmektedir (Demircioğlu &.

Kadın cinayetleri konusunda farkındalık yaratmak ve çözüm üretmek adına sivil toplum kuruluşları ve kadın hakları savunucuları önemli bir rol üstlenmektedir. Türkiye’de faaliyet gösteren çeşitli kadın örgütleri, kadın cinayetlerine karşı mücadelede hukuki destek sağlamakta, kamuoyu oluşturmakta ve devletin yükümlülüklerini yerine yardımcı olmaktadır. (Gazioglu, 2013 Kadın cinayetleri Türkiye’de yalnızca bireysel vakalar olarak ele alınamayacak kadar derin sosyolojik ve kültürel köklere sahiptir. Kadınların ekonomik, hukuki ve sosyal açıdan güçlendirilmesi, failerin cezasız kalmaması ve medyanın sorumlu bir dil kullanması gibi unsurlar, bu sorunun çözümüne katkı sağlayabilir. Kadına yönelik şiddetin ve kadın cinayetlerinin önlenmesi için yalnızca cezai tedbirler değil, toplumsal farkındalık çalışmalarının da güçlendirilmesi gerekmektedir. Ancak bu şekilde, kadın cinayetlerinin önüne geçmek mümkün olacaktır (Avcı & Güdekli, 2018).

2.1. Kadın Cinayetlerine İlişkin İstatistikler ve Veriler

Kadın cinayetleri, son yıllarda Türkiye’de giderek artan bir toplumsal sorun olarak öne çıkmaktadır. Resmi veriler ve sivil toplum kuruluşlarının (STK) sağladığı istatistikler, bu sorunun ciddiyetini gözler önüne sermektedir. Türkiye’de kadın cinayetleri üzerine yapılan araştırmalar, 2016’dan itibaren her yıl en az 300 kadının öldürüldüğünü göstermektedir (Taştan, 2022). Bu cinayetlerin büyük çoğunluğu, kadınların eşleri, eski eşleri, partnerleri veya aile bireyleri tarafından işlenmektedir (Yıldırım, 2018). 2021 yılı verilerine göre, Türkiye’de 280 kadın öldürülmüş, 217 kadının ölümü ise şüpheli olarak kaydedilmiştir (Avcı & Güdekli, 2018). Bu

veriler, kadın cinayetlerinin sadece basına yansıyan kısmı olup, gerçek rakamların çok daha yüksek olabileceği öngörülmektedir.

Kadın cinayetlerine ilişkin verilerin analizinde dikkat çeken bir diğer unsur, öldürülen kadınların yaş grupları ve sosyal statüleridir. Çalışmalar, kadın cinayetlerinin en çok 25-40 yaş arasındaki kadınları hedef aldığını ve bu kadınların büyük oranda evli ya da boşanmış olduğunu göstermektedir (Çalışkan, 2019). Boşanma süreci veya boşanma talebinde bulunan kadınlar, yüksek risk grubu içinde yer almakta ve erkek partnerler tarafından şiddete maruz kalmaktadır (Balcı, Ekinci, Anolay & Çallak, 2023). Ayrıca, kadınların ekonomik bağımsızlık kazandıkça, şiddete maruz kalma riskinin de arttığı belirtilmektedir (Gazioğlu, 2013). Bu durum, geleneksel erkek egemen toplum yapısının kadınların bireyselleşmesine nasıl tepki verdiğini göstermesi açısından önemlidir.

2.2. Kadın Cinayetlerinin Bölgesel Dağılımı

Kadın cinayetlerinin Türkiye genelindeki bölgesel dağılımına bakıldığında, özellikle büyükşehirlerde daha fazla vaka ile karşılaşıldığı görülmektedir. İstanbul, Ankara ve İzmir gibi metropoller, kadın cinayetlerinin en çok yaşandığı bölgeler arasında yer almaktadır (Çetin, 2014). Bunun temel nedenlerinden biri, bu şehirlerde nüfusun yoğun olması ve göçle gelen kadınların ekonomik özgürlük kazandıkça daha fazla ayrımcılığa ve şiddete maruz kalmalarıdır (Coşkun & Köse, 2018). Bunun yanı sıra, geleneksel aile yapısının daha katı olduğu Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerinde de kadın cinayetleri yüksek seviyelerde görülmektedir (Erden & Akdur, 2018). Bu bölgelerde töre ve namus cinayetleri hala ciddi bir sorun olarak karşımıza çıkmaktadır.

Araştırmalar, Doğu ve Güneydoğu Anadolu'daki kadın cinayetlerinin büyük oranda "namus" gerekçesiyle işlendiğini ortaya koymaktadır (Ural & Kaya, 2018). Toplumun baskıcı yapısı nedeniyle, kadınların evlilik dışı ilişkileri, boşanma talepleri veya giyim tarzları gibi konular cinayet sebepleri arasında yer almaktadır. Bu cinayetler, genellikle aile içindeki erkekler tarafından işlenmekte ve birçok durumda cezasız kalmaktadır (Gül & Altındal, 2015). Öte yandan, Batı bölgelerinde kadın cinayetlerinin çoğunlukla kıskançlık, ayrılık ve ekonomik nedenler yüzünden işlendiği görülmektedir (Yılmaz & Ören, 2021). Bu farklılık, kadın cinayetlerinin bölgesel olarak değişkenlik gösteren sosyokültürel dinamiklerle yakından ilişkili olduğunu göstermektedir.

Kadın cinayetlerinin bölgesel dağılımında dikkat çeken bir diğer unsur ise kırsal ve kentsel alanlar arasındaki farktır. Kırsal kesimde işlenen cinayetler, çoğunlukla geleneksel kodlarla şekillenirken, şehirlerde işlenen cinayetler daha bireysel nedenlere dayanmaktadır (Demircioğlu & Atik, 2016). Ancak, şehirleşmenin artmasıyla birlikte kırsal bölgelerde de bireysel şiddet olaylarının arttığı gözlemlenmektedir (Yeğen, 2014). Özetle, kadın cinayetlerinin bölgesel farklılıkları sadece coğrafi konumla değil, aynı zamanda bölgenin kültürel yapısı, toplumsal normları ve hukuki süreçleri ile doğrudan bağlantılıdır.

2.3. Hukuki ve Kurumsal Yaklaşımlar

Kadın cinayetlerine karşı hukuki ve kurumsal yaklaşımlar, Türkiye’de yıllar içinde değişim göstermiştir. Kadınların korunması, şiddetin önlenmesi ve faillerin cezalandırılması için bağlayıcı kurallar getiren bir uluslararası anlaşmalar önemlidir. (Taşkın, 2022). Bu, Türkiye’de kadınların hukuki güvencelerinin zayıfladığına dair endişeler zamanla ortadan kalkacaktır.

Türkiye’de kadın cinayetleriyle ilgili temel yasa, 6284 Sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun’dur. Bu yasa, şiddet mağduru kadınlara uzaklaştırma kararı çıkarılmasını ve sığınma evlerine yerleştirilmesini öngörmektedir (Tekeli, 2016). Kurumsal yaklaşımlar açısından bakıldığında, Türkiye’de kadın sığınma evlerinin sayısının yetersiz olduğu görülmektedir. Avrupa Konseyi’nin önerilerine göre, her 10 bin kadın için bir sığınma evi bulunması gerekirken, Türkiye’de bu oran çok daha düşük seviyelerdedir (Karaca, 2021). Ayrıca, sığınma evlerindeki güvenlik önlemlerinin ve rehabilitasyon programlarının yetersiz olması, kadınların korunmasını zorlaştırmaktadır (Hüseyin & Coşkun, 2018). Kadın cinayetleriyle mücadelede hem hukuki hem de kurumsal düzeyde daha güçlü ve caydırıcı mekanizmalara ihtiyaç duyulmaktadır. Daha sıkı yasal düzenlemeler ve toplumsal farkındalık çalışmaları ile bu sorunun çözümüne yönelik daha etkili adımlar atılması gerekmektedir.

3. Kadın Cinayetlerinde Eşlerin Rolü ve Motivasyonları

Kadın cinayetlerinde eşlerin rolü ve motivasyonları, toplumsal normlar, ataerkil yapılar, ekonomik faktörler ve bireysel psikolojik dinamikler gibi birçok değişkene bağlı olarak şekillenmektedir. Kadın cinayetlerinin büyük bir kısmının eşler veya eski eşler tarafından işlendiği bilinmektedir. Bu cinayetlerin ardındaki en önemli motivasyonlardan biri, faillin kadını kontrol etme arzusu ve onun üzerindeki tahakkümünü kaybetme korkusudur (Kolburan, 2017). Bu durum özellikle

boşanma sürecinde veya ayrılık sonrası dönemde daha belirgin hale gelmektedir. Fail, kadının ekonomik bağımsızlık kazanması, sosyal çevresini genişletmesi veya kendi hayatı üzerinde daha fazla söz sahibi olması gibi değişimleri tehdit olarak algılayarak şiddete başvurabilir (Aslan & Kırışkan, 2022). Bu bağlamda, kadın cinayetleri sadece bireysel şiddet eylemleri olarak değil, ataerkil sistemin bir sonucu olarak da ele alınmalıdır.

Kadın cinayetlerini motive eden en yaygın etkenlerden biri “namus” kavramıdır. Toplumun belirli kesimlerinde kadınların cinsel ve sosyal davranışları sıkı şekilde denetlenmekte, eşler veya aile bireyleri tarafından kadının "namusunu koruma" sorumluluğu üstlenilmektedir (Çetin, 2014). Kadının boşanma talep etmesi, başka biriyle duygusal ilişki kurması ya da sadece bireysel özgürlüğünü artırma girişimleri, bazı erkekler tarafından namus ihlali olarak algılanmakta ve ölümle sonuçlanan şiddet eylemlerine yol açmaktadır (Balcı et al., 2023). Bu tür vakalar, yalnızca bireysel değil, aynı zamanda kültürel ve toplumsal boyutları olan bir sorun olarak ele alınmalıdır. Medyada yer alan haberler, çoğu zaman bu tür cinayetleri bireysel öfke patlamaları veya ani krizler olarak sunarak, sistematik kadın düşmanlığını görünmez kılmaktadır (Demircioğlu & Atık, 2016).

Kadın cinayetlerinde ekonomik faktörlerin de önemli bir rol oynadığı görülmektedir. Özellikle ekonomik sıkıntı içinde olan ya da işsizlikle mücadele eden erkekler, kendi çaresizliklerini ve güçsüzlüklerini eşleri üzerinden telafi etmeye çalışabilmektedir. Kadının çalışma hayatına katılması ve finansal bağımsızlığını kazanması, bazı erkekler tarafından bir tehdit olarak algılanmakta ve “geleneksel aile düzeninin” bozulmasına neden olduğu gerekçesiyle şiddet vakaları artmaktadır (Erden & Akdur, 2018). Erkeklerin ekonomik olarak güçsüzleştiği dönemlerde, kadınların daha fazla şiddete maruz kaldığı çeşitli araştırmalarla gösterilmiştir (Gazioğlu, 2013). Bu durum, kadın cinayetlerinin sadece bireysel psikolojik faktörlerle değil, yapısal toplumsal sorunlarla da ilişkili olduğunu ortaya koymaktadır.

Kadın cinayetlerinde faillerin motivasyonlarını anlamak için psikolojik faktörleri de değerlendirmek gerekmektedir. Çeşitli araştırmalar, kadın cinayetlerini işleyen erkeklerin önemli bir kısmında narsistik kişilik özellikleri, düşük empati düzeyi ve dürtü kontrol sorunları bulunduğunu göstermektedir (Avcı & Güdekli, 2018). Bu tür erkekler, ilişkilerinde kontrolü kaybetmeye başladıklarında aşırı tepkiler verebilir ve partnerlerinin hayatına son vermeyi bir güç gösterisi olarak algılayabilirler. Özellikle duygusal bağımlılığı yüksek, kıskançlık eğilimleri yoğun ve reddedilmeye karşı düşük toleransa sahip bireyler, kadın cinayetlerine daha yatkın

olabilmektedir (Güneş & Yıldırım, 2019). Dolayısıyla, bireysel psikolojik özelliklerin yanı sıra, bu özelliklerin hangi toplumsal koşullarda daha fazla şiddete dönüştüğünü de anlamak büyük önem taşımaktadır.

Toplumsal hafızada kadın cinayetlerini olağanlaştırmakta ve faili bir kurban, kadını ise suçlu konumuna düşürebilmektedir. (Taştan & Küçüker Yıldız, 2019). Bu bağlamda, kadın cinayetleriyle mücadelenin sadece bireysel değil, aynı zamanda toplumsal ve hukuki reformlarla desteklenmesi gerektiği açıktır.

Kadın cinayetlerinde eşlerin rolü ve motivasyonları çok boyutlu bir yapı arz etmektedir. Ataerkil toplumsal yapı, namus algısı, ekonomik faktörler, psikolojik eğilimler ve medya söylemleri, kadın cinayetlerini teşvik eden unsurlar arasında yer almaktadır. Bu cinayetlerin önlenmesi için yalnızca cezai yaptırımlar yeterli değildir; toplumsal eğitim eşitliğini sağlayacak politikaların geliştirilmesi, medya dilinin dönüştürülmesi ve erkeklerin eğitim sürecinde şiddeti içselleştirmelerini engelleyecek önleyici programların hayata geçirilmesi gerekmektedir (Tekeli, 2016). Kadın cinayetleri, bireysel bir suçtan çok, toplumsal bir sorun olarak ele alındığında, etkili çözüm yolları geliştirmek mümkün olacaktır.

3.1. Fail Profili: Eşler ve Eski Eşler

Kadın cinayetlerinde faillerin profili, toplumda yaygın olarak bilinenin aksine, genellikle tanıdık kişilerden oluşmaktadır. Özellikle eşler ve eski eşler, kadına yönelik şiddet eylemleriyle bağlantılı olarak en büyük tehdit unsurlarından biridir. Eşler arasında çıkan çatışmalar, kıskançlık, öfke ve kontrol ihtiyacı gibi psikolojik faktörler, çoğu zaman trajik bir sona yol açmaktadır. Çalışmalar, kadına yönelik şiddetin büyük bir kısmının, özellikle eşler ve eski eşler arasında yaşandığını ortaya koymuştur (Taştan, 2022). Bu durumda, failin kadına duyduğu baskı hem fiziksel hem de psikolojik boyutlarda artarak cinayete dönüşebilmektedir. Eşler ve eski eşler arasındaki ilişkiler, duygusal bağlar ve geçmiş travmalarla karmaşık bir şekilde birbirine bağlıdır. Bu da cinayetlerin doğasında daha fazla şiddet ve psikolojik yıkım barındırmasına yol açmaktadır.

Kadın cinayetlerinin faillerinin çoğunluğunun erkek olması, toplumsal cinsiyet rollerinin ve erkek egemenliğinin etkisiyle daha da belirginleşmektedir. Eşler ve eski eşler arasındaki ilişkilerdeki şiddet, toplumsal yapının, kadınları genellikle ikincil rolde konumlandırmasının bir yansımasıdır (Çetin, 2014). Bununla birlikte, failin kadına yönelik şiddet kullanma biçimleri, onun geçmiş

deneyimleri, kişilik yapısı ve toplumsal normlar gibi birçok faktörden etkilenir. Birçok çalışmada, failin, kadını sahiplenme, onu kontrol etme ve kendi egosunu tatmin etme arzusu, şiddet olaylarının tetikleyicisi olarak öne çıkmaktadır (Gül & Altındal, 2015). Bu dinamikler, özellikle boşanmış ya da ayrılma aşamasında olan çiftler arasında daha yoğun hale gelmektedir.

Boşanma ya da ayrılık gibi süreçlerde, kadının özgürlüğü ve bağımsızlığına karşı bir tehdit algılayan fail, cinayeti daha kolay bir çözüm olarak görebilir. Bu noktada, failin kadına yönelik geçmişteki öfkesinin birikmiş olması, şiddeti daha da tetikler (Erden & Akdur, 2018). Eşler arasındaki ilişkilerin sona ermesi, kadının eski eşin gözünde “mülkiyet” gibi algılanmasına yol açabilmektedir. Bu algı, failin kontrolü kaybetme korkusuyla birlikte, şiddeti daha kalıcı bir boyuta taşır. Boşanmış ya da ayrılma aşamasındaki bir kadına yönelik şiddetin, en yüksek cinayet oranlarına yol açması da bu karmaşık ilişkilerden kaynaklanmaktadır (Yılmaz & Ören, 2021).

3.2. Cinayetlerin Nedenleri: Kıskançlık, Namus, Ekonomik ve Psikolojik Faktörler

Kadın cinayetlerinin arkasında yatan nedenler oldukça çeşitlidir, ancak en sık karşılaşılan motivasyonlar arasında kıskançlık, namus, ekonomik zorluklar ve psikolojik problemler öne çıkmaktadır. Kıskançlık, failin kadını kaybetme korkusu ve bununla birlikte güç kaybı yaşama endişesiyle doğrudan bağlantılıdır. Eşlerin ilişkilerinde bu tür duygusal gerilimler, failin kadına şiddet uygulama isteğini körükleyebilir (Coşkun & Köse, 2018). Özellikle kıskanılan kadının özgürlüğüne müdahale edilmek istenmesi, şiddetin en temel sebeplerinden biridir. Bu tür durumlarda, kıskanılan kadının bir başkasıyla ilişkisi olduğunda, failin kendisini değersiz hissetmesi ve kontrolü kaybetmesi, cinayetle sonuçlanabilir (Gazioğlu, 2013).

Namusa dayalı şiddet de kadın cinayetlerinin bir diğer belirgin nedenidir. Toplumda kadının rolü ve onuru, genellikle erkeklerin kararları ve bakış açılarıyla şekillenir. Namus, bu bağlamda erkeklerin kadını sahiplenme ve denetleme hakkını verdiği bir kavram haline gelir. Bu tür bir toplumsal yapı içinde, kadının davranışları ve özgürlüğü genellikle fail tarafından “onurlu” bir şekilde sınırlandırılmaya çalışılır. Kadın cinayetlerinin namus bahanesiyle işlenmesi, özellikle kırsal bölgelerde ve daha muhafazakâr toplumlarda daha yaygındır (Aslan & Kirişkan, 2022). Bu düşünce yapısı, kadının suçlanmasına ve ona yönelik şiddetin haklı görülmesine neden olabilmektedir.

Ekonomik faktörler de kadına yönelik şiddetin başlıca sebeplerindendir. Eşlerin arasındaki ekonomik eşitsizlik, özellikle maddi sıkıntıların arttığı dönemlerde, şiddet eylemlerini tetikleyebilmektedir. Kadının maddi bağımsızlık kazanması veya ekonomik olarak kendi ayakları üzerinde durması, failin egosunu tehdit edebilir (Taşkan, 2022). Aynı şekilde, ekonomik zorluklar yaşayan erkekler, kadınları suçlayarak bu durumu bir çıkış yolu olarak görüp şiddete başvurabilirler. Ayrıca, psikolojik faktörler de bu cinayetlerde önemli bir rol oynamaktadır. Depresyon, öfke kontrol bozukluğu ve narsistik eğilimler gibi psikolojik durumlar, şiddet eylemleriyle ilişkilendirilmektedir (Balcı et al., 2023).

3.3. Kadınların Ayrılık Süreci ve Sonrası Şiddet Riski

Kadınların ayrılık süreçleri, kadına yönelik şiddetin artış gösterdiği ve cinayete dönüşebilecek olayların yaşandığı kritik dönemlerdir. Eşler arasındaki boşanma ya da ayrılma kararları, failin kadına karşı duyduğu öfke ve kontrol kaybı ile birleşince, şiddet daha büyük bir tehdit halini alabilir. Boşanmış ya da ayrılmış kadınlar, daha önce yaşadıkları şiddet nedeniyle yüksek risk altına girebilir. Failin kadına karşı duyduğu kızgınlık ve ona geri dönme isteği, şiddeti tetikleyen başlıca faktörlerdir (Erden & Akdur, 2018). Ayrılık sonrası yaşanan psikolojik travmalar, kadının yeni bir hayat kurma sürecindeki engelleri daha da zorlaştırır. Bu durum, kadın için fiziksel güvenliğini sağlamak adına daha büyük bir risk oluşturur.

Ayrılma süreci ve sonrası, özellikle psikolojik şiddetin artış gösterdiği bir dönemdir. Kadınlar, genellikle eski eşlerinin tehdidi altında hissederler ve bu tehditler, şiddetle sonuçlanabilir. Eşler arasında yaşanan kontrol mücadelesi, kadının özgürleşme çabalarını engelleyebilir. Özellikle, ayrılık sonrasında failin kadına yönelik daha fazla manipülasyon ve baskı uygulama isteği, şiddeti daha da büyütebilir (Çalışkan, 2019). Boşanmış kadınların birçoğu, eski eşlerinin sosyal ve ekonomik baskılarından dolayı bu tehditleri daha şiddetli şekilde hissedebilirler.

Kadınların ayrılık sürecinde yaşadığı en büyük zorluklardan biri, toplumsal normlar ve bu süreçle ilgili yanlış anlayışlardır. Toplumda kadının bağımsızlık kazanması, bazen aile ve çevre tarafından hoş karşılanmaz. Bu da kadının şiddet riskini artıran bir faktördür. Ayrıca, ayrılık sürecinde failin, kadının geri dönmesi için gösterdiği baskılar, onu daha savunmasız hale getirebilir. Çeşitli araştırmalar, ayrılık sonrası kadının cinayete kurban gitme riskinin arttığını göstermektedir (Kolburan, 2017). Bu nedenle, kadınların ayrılık süreci ve sonrasında şiddet riskini azaltacak toplumsal ve hukuki önlemler büyük önem taşımaktadır.

4. Yargı Süreçleri ve Hukuki Düzenlemeler

Yargı süreçleri, kadın cinayetlerinin önlenmesi ve cezalandırılması konusunda büyük bir öneme sahiptir. Türkiye’deki yargı süreci, kadın cinayetlerine ilişkin dava açma, delil toplama, faillerin cezalandırılması ve mağdurun haklarının korunması aşamalarını içerir..

Hukuki düzenlemelerin yanında, kadın cinayetlerinin önlenmesine yönelik farkındalık yaratacak ve yargı süreçlerini hızlandıracak toplumsal projeler büyük önem taşımaktadır. Özellikle, kadınların daha hızlı şekilde koruma altına alınması ve faillerin etkin bir şekilde cezalandırılması için geliştirilen hukuki düzenlemeler, yargı sisteminin işleyişini iyileştirmektedir. Bununla birlikte, kadın cinayetlerinin en aza indirilmesi adına sadece hukuki düzenlemeler değil, aynı zamanda toplumsal eğitimlerin ve farkındalık projelerinin artırılması gerektiği düşünülmektedir (Coşkun & Köse, 2018). Toplumun her kesiminden destek almak, kadın cinayetlerine karşı etkin bir çözüm üretmenin anahtarı olacaktır.

4.1. Türkiye’de Kadın Cinayetlerine İlişkin Mevzuat

Türkiye’de kadın cinayetlerinin önlenmesi amacıyla bir dizi yasal düzenleme yapılmıştır. 2012 yılında kabul edilen 6284 sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele Kanunu, kadınlara yönelik şiddet ve cinayetleri engellemeye yönelik en kapsamlı yasal düzenlemedir. Bu yasa, kadınların korunmasını sağlayan önleyici ve koruyucu tedbirleri içerir. Aynı zamanda, kadın cinayetlerine karşı hukuki süreçlerin hızlandırılmasını ve cezaların artırılmasını öngörmektedir. Bu mevzuatın uygulamaları, şiddet mağduru kadınların güvenliği için önemli bir adımdır (Yılmaz & Ören, 2021).

Bununla birlikte, kadına yönelik şiddetle mücadelede mevzuatın yetersiz kaldığı noktalar da vardır. Özellikle, kadın cinayetlerine yönelik cezaların caydırıcı olması çok önemlidir. Kadın cinayetlerinin en temel sebeplerinden biri olan erkek egemen kültür, yasaların uygulanmasında da etkisini göstermektedir. Bu durum, kadınların yasal haklarını yeterince kullanamamalarına ve suçluların cezasız kalmalarına yol açmaktadır (Çetin, 2014).

Kadın cinayetlerinin engellenmesine yönelik mevzuatın etkinliği, sadece yasal düzenlemelerle değil, aynı zamanda bu yasaların uygulanmasıyla da doğru orantılıdır.

4.2. Yargıtay Kararları ve Kadın Cinayetleri Üzerine Hukuki Analiz

Yargıtay'ın bazı kararları da zaman zaman olumlu yönde değişiklikler göstermekte, örneğin, kadına yönelik şiddetin en ağır cezalarla cezalandırılmasını amaçlayan davalar, önemli bir hukuki reformun sinyallerini vermektedir (Balcı, Ekinci, Anolay, & Çallak, 2023).

Kadın cinayetleri davalarındaki yargı süreci, sadece yasal süreçlerle sınırlı kalmamalı, aynı zamanda faillerin topluma ve kadın haklarına olan yaklaşımını da dönüştürmeyi hedeflemelidir. Yargıtay'ın kararları, toplumsal eşitlik ve adaletin sağlanmasında önemli bir rol oynamaktadır. Bu nedenle, kadına yönelik şiddet ve cinayetlere ilişkin kararların daha titiz ve ayrımcılık içermeyen bir şekilde verilmesi, kadınların güvenliği için hayati öneme sahiptir (Demircioğlu & Atık, 2016).

5. Kadın Cinayetlerinin Önlenmesine Yönelik Çalışmalar

Kadın cinayetlerinin önlenmesine yönelik çeşitli çalışmalar ve stratejiler, toplumsal cinsiyet eşitliği ve kadın hakları perspektifinden ciddi bir önem taşımaktadır. Son yıllarda, özellikle medya ve toplumsal farkındalık arttıkça, kadın cinayetlerinin engellenmesine dair adımlar daha somut hale gelmiştir. Birçok akademik çalışma, şiddet mağdurlarına yönelik destek sistemlerinin güçlendirilmesi, toplumsal cinsiyet eşitliği eğitimlerinin yaygınlaştırılması ve daha etkili hukuki düzenlemelerin yapılması gerektiğini vurgulamaktadır

5.1. Türkiye'de Kadın Hakları ve Şiddetle Mücadele Mekanizmaları

Türkiye'de kadın hakları ve şiddetle mücadele, uzun yıllardır önemli bir gündem maddesi olmuştur. 1980'lerden sonra kadınların toplumsal hayattaki yeri, çeşitli sivil toplum örgütlerinin, akademik çalışmaların ve medyanın etkisiyle giderek daha fazla sorgulanmaya başlanmıştır. Ancak kadınların eşitlik taleplerine karşılık verilen yanıtlar, zaman içinde çok yönlü değişiklikler göstermiştir. 2000'li yıllarda, kadına yönelik şiddetle mücadele, hukuksal düzeyde önemli gelişmeler yaşanmış olsa da bu konuda hala ciddi eksiklikler bulunmaktadır. 2012 yılında çıkarılan Ailenin Korunması ve Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele Kanunu, şiddet mağduru kadınlara yönelik koruma tedbirlerinin artırılması ve hukuksal destek sağlanması anlamında önemli bir adım olmuştur (Balcı et al., 2023). Ancak yasaların uygulanmasında karşılaşılan zorluklar ve toplumsal algıdaki değişimlerin yavaş olması, kadınların şiddetle mücadelede karşılaştıkları engelleri azaltamamıştır.

Kadın hakları mücadelesinin bir diğer önemli boyutu, toplumsal farkındalık yaratılmasıdır. Medyanın rolü, kadına yönelik şiddetle mücadelenin görünür hale gelmesinde kritik bir öneme sahiptir. Ancak medyanın kadın cinayetleri ve şiddet haberlerini aktarmada kullandığı dil, bazen kadınları kurbanlaştıran, toplumsal cinsiyet eşitsizliğini pekiştiren bir karakter taşımaktadır (Gül & Altındal, 2015). Bu nedenle, şiddetle mücadelede toplumsal farkındalık ve eğitimin artırılması gereklidir. Kadına yönelik şiddetle mücadele sadece hukuki düzenlemelerle değil, aynı zamanda bireylerin ve toplumun duyarlılığının artırılmasıyla daha etkili hale gelebilir. Şiddet mağdurlarının haklarını savunabilmesi ve korunabilmesi için her alanda ortak bir çaba gösterilmesi büyük önem taşımaktadır (Çetin, 2014).

5.2. Koruma Tedbirleri ve Etkinliği

Koruma tedbirleri, kadına yönelik şiddetle mücadelede en önemli araçlardan birini oluşturmaktadır. Türkiye’de 2012 yılında yürürlüğe giren Ailenin Korunması ve Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele Kanunu, kadınların şiddet mağduru olmalarını engellemek için bir dizi tedbir ve koruma önlemi getirmiştir. Bu kanunla birlikte, mağdur kadınlara barınma, geçici nafaka, uzaktan koruma kararları ve çocukların güvenliğinin sağlanması gibi çeşitli hukuki haklar tanınmıştır (Erden & Akdur, 2018). Ancak bu tedbirlerin etkinliği, uygulama aşamasındaki eksiklikler ve yetersiz denetimler nedeniyle sınırlı kalabilmektedir. Koruma tedbirlerinin başarıyla uygulanabilmesi için, yasaların hem devlet kurumları hem de toplum tarafından daha etkin bir şekilde desteklenmesi gerekmektedir.

Koruma tedbirlerinin etkinliğini artırmak için, toplumsal cinsiyet eşitliğine dayalı bir bakış açısının benimsenmesi önemlidir. Kadınların yalnızca şiddet mağduru olarak görülmemesi, aynı zamanda güçlendirilmesi gereken bireyler olarak kabul edilmesi gerekir. Şiddetle mücadelede yalnızca koruma değil, kadınların bağımsızlıklarını kazanabilmeleri için ekonomik, sosyal ve psikolojik destek de sağlanmalıdır. Aksi takdirde, şiddet mağdurlarının tekrar şiddetle karşılaşması olasılığı artar (Yılmaz & Ören, 2021). Etkili koruma tedbirleri, aynı zamanda mağdurların tekrar şiddetle karşılaşmalarını önlemeyi hedeflemelidir.

5.3. Toplumsal Farkındalık ve Medyanın Rolü

Toplumsal farkındalık yaratmak, kadın cinayetleri ve şiddetle mücadele alanında kritik bir yer tutar. Medyanın bu süreçteki rolü hem toplumu bilinçlendirme hem de şiddeti normalleştiren

söylemleri engelleme açısından son derece önemlidir. Ne yazık ki, birçok medya organı, kadına yönelik şiddet haberlerini büyük ölçüde duygu sömürsü yaparak, kurbanları objektif bir şekilde anlatmaktan ziyade dramatik bir şekilde sunmaktadır. Bu tür haberler, şiddetin gerekçelerini sıklıkla göz ardı etmekte ve kadını daha çok “kurban” olarak tanımlayarak, toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin üstünü örtmektedir (Coşkun & Köse, 2018).

Toplumsal farkındalık için medya organlarının yanı sıra, eğitim kurumları, sivil toplum kuruluşları ve devletin birlikte hareket etmesi gerekmektedir. Kadına yönelik şiddet konusunda eğitici kampanyalar düzenlemek, toplumu bilinçlendirme noktasında önemli bir adım olabilir. Özellikle gençlerin, kadınların hakları konusunda bilinçlendirilmesi, gelecekteki şiddet vakalarının azaltılmasına yardımcı olabilir. Medya, burada yalnızca haber sunmakla kalmayıp, aynı zamanda şiddetle mücadeleyle dair bilinçlendirici içerikler üretmeli ve şiddetin nedenlerini ve çözüm yollarını aktarmalıdır. Bu sayede, toplumsal farkındalık artarak, şiddetle mücadelede daha geniş bir toplumsal dönüşüm sağlanabilir (Yeg n, 2014

SONUÇ VE ÖNERİLER

Türkiye'de kadın cinayetleri ve kadına yönelik şiddet, toplumsal bir sorun olmanın ötesinde, bir insan hakları ihlali olarak karşımıza çıkmaktadır. Yasal düzenlemeler ve kurumsal yapılar, kadına yönelik şiddetin önlenmesi konusunda bazı adımlar atmış olsa da hala pek çok eksiklik ve uygulama zorluğu bulunmaktadır. Bu sorunun     lmesi için hukuki tedbirlerin yanı sıra, toplumsal farkındalığın arttırılması ve şiddetle mücadeleye yönelik daha etkin stratejilerin geliştirilmesi gerekmektedir.

Kadına yönelik şiddetle mücadelede yalnızca koruma tedbirleri yeterli olmayıp, aynı zamanda şiddet mağdurlarına yönelik psikolojik ve ekonomik desteklerin de sağlanması büyük önem taşımaktadır. Kadınların güçlendirilmesi, şiddet mağduru olmaktan çıkmalarına ve toplumsal hayata katılımlarına yardımcı olabilir. Ayrıca, medyanın ve eğitim sisteminin, kadına yönelik şiddet ve kadın hakları konusunda daha duyarlı ve bilinçli bir dil kullanması, toplumsal cinsiyet eşitliğini pekiştirecek önemli bir adımdır.

Devletin ve sivil toplum kuruluşlarının iş birliği içinde çalışarak, kadın cinayetlerini ve şiddeti önlemek için daha kapsamlı bir strateji geliştirmeleri gerekmektedir. Toplumun tüm kesimlerinin bu konuda sorumluluk alması, şiddetle mücadelede daha kalıcı ve etkili sonuçlar doğuracaktır. Şiddetin sadece kadını değil, tüm toplumu olumsuz etkileyen bir sorun olduğunu unutmadan, her bireyin bu mücadelede aktif rol alması sağlanmalıdır.

KAYNAKLAR

- ASLAN, A., & KIRIŞKAN, I. (2022). Türkiye’de kadın cinayeti haberlerinin içerik analizi (2008-2021). *International journal of social inquiry*, 15(1), 85-104.
- AVCI, F., & GÜDEKLİ, İ. A. (2018). Toplumsal cinsiyet ve medya ilişkisi: Yazılı basında kadına şiddet ve kadın cinayetleri haberleri üzerine bir analiz. *Uluslararası Kültürel ve Sosyal Araştırmalar Dergisi*, 4(2), 475-506.
- BALCI, Y., EKİNCİ, E., ANOLAY, N. N., & ÇALLAK, F. (2023). Bir otopsi merkezinden kadın cinayeti-intihar olguları: İkili ölüm serisi.
- COŞKUN, A., & KÖSE, H. (2018). HURRİYET. COM. TR’DE KADIN CİNAYETİ HABERLERİNİN RETORİK HABER ÇÖZÜMLEME YÖNTEMİ AÇISINDAN İNCELENİŞİ. *Al Farabi Uluslararası Sosyal Bilimler Dergisi*, 2(4), 191-222.
- ÇALIŞKAN, M. (2019). İSTANBUL’DA “KADINA ŞİDDET” VE “KADIN CİNAYETİ” VAKALARINA YÖNELİK, NİCEL-NİTEL BİR İNCELEME. *Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 19(1), 221-241.
- ÇETİN, İ. (2014). GELENEK VE MODERNİTE ARASINDA TÜRKİYE’DE SON DÖNEM KADIN CİNAYETLERİ. *Sosyoloji Dergisi*, (30), 41-63.
- DEMİRCİOĞLU, Z., & ATİK, A. (2016). TELEVİZYON HABERLERİ YOLUYLA ERKEK EGEMEN SÖYLEMİN YENİDEN İNŞASI: KADIN CİNAYETİ HABERLERİ ÖRNEĞİ. *Atatürk İletişim Dergisi*, (11), 125-138.
- ERDEN, G., & AKDUR, S. (2018). Türkiye’de kadına yönelik aile içi şiddet ve kadın cinayetleri. *Klinik Psikoloji Dergisi*, 2(3), 128-139.
- GAZİOĞLU, E. (2013). Kadın cinayetleri: Kavramsallaştırma ve sorunlu yaklaşımlar. *Sosyal Politika çalışmaları dergisi*, 7(30), 89-100.
- GÜL, S. S., & ALTINDAL, Y. (2015). Medyada kadın cinayeti haberlerindeki cinsiyetçi izler: Radikal Gazetesi. *Akdeniz Üniversitesi İletişim Fakültesi Dergisi*, (24), 168-188.

GÜNEŞ, G., & YILDIRIM, B. (2019). CİNSİYET TEMELLİ BİR SAVAŞ: KADIN CİNAYETLERİNİN MEDYADA TEMSİLİ ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME. *Toplum ve Sosyal Hizmet*, 30(3), 936-964.

HÜSEYİN, K. Ö. S. E., & COŞKUN, A. (2018). KADIN CİNAYETİ HABERLERİNİN RETORİK HABER ÇÖZÜMLEME YÖNTEMİ İLE İNCELENMESİ: HURRİYET. COM. TR ÖRNEĞİ. *Al Farabi Uluslararası Sosyal Bilimler Dergisi*, 2(4), 191-222.

KAFADAR, H. (2018). Artan Tehlike, Medyada Yansıyan Kadın Cinayetleri. *Adıyaman Üniversitesi Sağlık Bilimleri Dergisi*, 4(3), 1118-1125.

KARACA, K. (2021). Kadın Cinayeti Haberlerinin Medyadaki Söylemsel Temsillerinin İncelenmesi. *SCIENTIFIC COMMITTEE*, 202.

KOLBURAN, Ş. G. (2017). Kadın cinayetleri konusunda nedensel bir değerlendirme: Sahip olma güdüsü. *Adli Tıp Bülteni*, 22(3), 194-199.

ÖNGÜN, Y., & ÖZER, Ö. (2023). Kadın Cinayetleri Haberlerinin Sunumunda İdeolojik Üretim: Eleştirel Söylem Çözümlemesi Yaklaşımı. *Global Media Journal: Turkish Edition*, 13(26).

TAŞKIN, M. (2022). Türkiye’de Kadın Cinayetleri Sorunu ve Çözüm Önerileri: Nitel Bir Araştırma.

TAŞTAN, C., & KÜÇÜKER YILDIZ, A. (2019). Dünyada ve Türkiye’de kadın cinayetleri 2016-2017-2018 verileri ve analizler.

TEKELİ, E. S. (2016). Kadın cinayetlerinin haberleştirilmesi bağlamında medya etiğini yeniden tartışmak: Habertürk gazetesi örneği. *Abant Kültürel Araştırmalar Dergisi*, 1(1), 129-142.

URAL, H., & KAYA, N. Ç. (2018). Kadın cinayetlerinde sembolik iktidarın krizi. *Sosyoloji Araştırmaları Dergisi*, 21(2), 356-382.

YEGEN, C. (2014). İnternet haberciliğinde kadın cinayeti haberlerinin sunumu: Posta Gazetesi Örneği.

YILDIRIM, S. (2018). TÜRKİYE’DE SON ON YILDA İŞLENEN KADIN CİNAYETLERİ ÜZERİNE: SEBEP, SONUÇ VE ÖNERİLER. *Mecmua*, (6), 1-21.

YILMAZ, E., & ÖREN, B. (2021). Kadına Yönelik Şiddet ve Kadın Cinayetlerinin Medyada Yansıması. *Atatürk Üniversitesi Kadın Araştırmaları Dergisi*, 3(1), 46-53.